

E W Edwards och hans spön

Patrick C. Garner, *Playing With Fire: The Life and Fly Rods of E. W. Edwards* Whitefish Press, 2008.
<http://www.whitefishpress.com>

VI KAN SE en växande litteratur om splitcane-spön och splitcanebygge, vad jag vill kalla *splitcaneiana*, och där finns inte minst ett stort intresse för de gamla mästartarna. Det är knappast förvånande, för deras spön är i flertalet fall lika eftertraktade av fiskare som av samlare, och de utgör grunden som dagens många skickliga spöbyggare utgår ifrån. Ett tillskott till denna litteratur är en ny bok om E W Edwards och hans spön, *Playing with fire*, av Patric C Garner, vars titel syftar på Edwards banbrytande värmehärdning av bambun. Under 2008 kom boken i en begränsad, inbunden upplaga och våren 2009 kom den ut i en billigare utgåva med mjuka pärmar. Boken är rikt illustrerad i färg, inte minst med bilder på spön och spödetaljer (men kvalitén på färgtrycket är tyvärr inte på topp).

E W Edwards är intressant på många sätt. Han började som lärling till Hiram Leonard och kom sedan att ses som den främste spöbyggaren i sin samtid. Idag har dock hans spön kommit i skuggan av dem som byggdes av exempelvis Dickerson och Young. Ändå rör det sig om utsökta och långkastande spön att fiska med, och Edwards spön fick också en renässans genom George Blacks bok *Casting a spell* från 2006, där Edwards fick en framträdande roll (boken recenserades i FiN nr 5-6 2007). Därtill kommer nu alltså Garners bok, men dessa

båda böcker skiljer sig avsevärt åt och det skall med en gång sägas att det krävs nog ett specialintresse för Edwards och hans spön för att man skall ha fullt utbyte av den senare.

Boken är en historisk och biografisk studie på en detaljnivå som ibland känns nästan överväldigande, och som läsare känner man att Garner torde behandlat allt som finns att veta om mannen E W Edwards (inklusive vilken begravningsentreprenör som anlätades vid hans frånfälle). Värdet ökas av att Garner också problematiserar en del av det som tidigare skrivits om Edwards. En sak som gör Garners arbetsinsats speciell, men som paradoxalt nog samtidigt begränsar bokens värde i viss mån, är att mycket av E W Edwards liv faktiskt är okänt. Flera gånger tvingas Garner konstatera att centrala biografiska fakta helt enkelt saknas trots hans noggranna sökande. Det gör att små händelser, som sannolikt inte var särskilt betydelsefulla för Edwards utveckling, ibland får en oproportionellt stor plats när författaren behöver skriva om det han nu kan finna. Här finns ibland också små hopp i kronologin, liksom några smärre upprepningar; detta känns som redigeringsmissar. Å andra sidan är ingen av dessa anmärkningar menade som allvarlig kritik, för bokens värde ligger i Garners mycket noggranna källstudier.

Hur jag än beundrar Garners arbetsinsats måste jag dock också nämna det boken saknar: Garner är inte bara flugfiskare utan också spösamlare, och det märks, för även om vi som tycker om att fiska med de gamla spöna absolut kan ha utbyte av boken är det garanterat samlarna som får ut mest. Rullfästen och signaturer beskrivs i detalj, liksom produktionsår för modellerna, men en diskussion av de olika taperingarna och deras egenskaper, och hur de utvecklades över tid, hade varit ett välkommet tillskott som kunnat intressera både fiskare och spöbyggare (och säkert också många samlare).

Är denna bok då bara en samling adiafora; meningslösheter för alla utom några få fanatiker? Naturligtvis har boken en begränsad målgrupp, men jag ser boken, och hela den tradition som fått Garner att skriva den, som ett talande bevis på att flugfiske är kultur, och världen blir en bättre plats att leva i när människor kan få utlopp för denna sortens hängivenhet. Jag hoppas till och med att det är en hängivenhet som kan inspirera.

Martin G Erikson